

gjøre nogen Forandring i den bestaaende Tingenes Orden, og, skjøndt jo vistnok en Lov som den foreliggende ikke vilde betage de enkelte Medlemmer noget af deres Frihed, som de have faaet til at benytte sig af kirkelig Bielse, saa paabyrder man dog Kirkerne at erkjende Noget, som de ikke kunne erkjende. Naar den høitærede Underviisningsminister har paaberaabt sig de store Ulemper, som ere opstaaede i en anden Stat ved, at man vilde sammensmelte disse to Kirker, saa er dette Tilfælde, saavidt jeg skjønner, aldeles ikke ligt med det her omhandlede; thi der vilde man sammensmelte dem og indføre Nadverens Sakramentes Nydelse paa lige Maade i begge disse Kirker, som man nu forenede, og der mødte en Modstand, der havde sin confessionelle Begrundelse, som man der vilde forandré; men med Hensyn til Ægteffabet er der aldeles ingen Differens imellem disse Confessioner, ligesom i det Hele taget Ægteffabet ikke bliver behandlet som en saadan kirkelig Sag, hvorved de forskjellige Confessioner komme i Conflict med hinanden. Forsaavidt det omhandlede Ændringsforslag ogsaa vil gjøre det borgerlige Ægteffab umuligt, naar Ægteffab indgaaes imellem en Katholik og en Lutheraner, troer jeg dog, der kunde være stor Betænkelighed derved. Den ligger ikke deri, at disse Kirker ikke skulde anerkjende hinandens Bielse, men deri, at det efter denne Lov og endogsaa efter Grundlovens Grundsatninger maatte tillades dem at komme overeens om, i hvilken Kirke Børnene skulde opdrages, og det er da ganske klart, at den katholske Præst ikke vilde forrette Bielse, og at det hverken var retfærdigt eller anstændigt at fordré, at han skulde forrette Bielsen, ligesaa lidt som det kunde sættes igjennem, at han skulde gjøre det, uden under den Betingelse at Børnene skulde opdrages i den katholske Kirke, og jeg seer ikke rettere, end at den lutheriske Præst har en billig Fordring paa at fritages for at sammenvie en Katholik og en Bøfjender af Folketirken, naar Betingelsen var den, at alle Børnene skulde opdrages i den katholske Kirke. Han er vel efter den nuværende Tingenes Orden pligtig til at vie en katholsk og en lutherisk Person sammen, men det er under den Betingelse,

at Børnene opdrages i den lutheriske Kirkes Lære, og det er mig ikke bekjendt, at der er givet nogen Dispensation, som gif ud paa, at Børnene maatte opdrages i den katholske Religion, men at Bielsen dog skulde forrettes af en lutherisk Præst. Paa den anden Side kunde der vel ogsaa være Tilfælde, hvor Bielsen gjerne kunde blive forrettet af en Præst, og navnlig af en Præst i Folketirken, uagtet den ene Person ikke var Christen. Naar nemlig en Person, der hører til Folketirken, vil gifte en Person af den mosaiske Troesbekjendelse, og Betingelsen er den, som den hidtil altid har været, at Børnene skulde opdrages i den lutheriske Kirke, saa vilde vist ingen lutherisk Præst kunne have nogen Skrupel derved, eller idetmindste vanskeligt kunne have den. Min Mening om, hvorledes disse Forhold kunde ordnes, er den, at, naar Personer af forskjellige Religionsfamsund vilde indgaae Ægteffab med hinanden, og der ikke efter de for Religionsfamsundene gjældende Love kunde faaes nogen geistlig Bielse, saa maatte Kultusministeren være berettiget til at tilskede borgerligt Ægteffab. Det, troer jeg, er den eneste Maade, hvorpaa Sagen under de nærværende Forhold foreløbig kan ordnes. Den dybere gaaende Ordning af Forholdene forudsætter en nøiagtig Undersøgelse af alle de kirkelige Forhold, den maa skee ved en alle disse Forhold omfattende Lov, saaledes som det ogsaa er bebudet i Grundloven. Hvad det Ændringsforslag angaaer, som er stillet af den ærede 1ste Landstingsmand for 3die Kreds (Kierkegaard), saa har den Deel af Udvalget, hvortil jeg hører, erklæret sig derover i den afgivne Betænkning, og jeg har yderligere fremsat nogle Bemærkninger under Sagens første Behandling. Jeg skal dog med Hensyn til Sagens Vigtighed og med Hensyn til den yderligere Forhandling, der derom har fundet Sted, endnu gjøre opmærksom paa et Par Sider af Sagen. Jeg har forhen viist, hvor indgribende det vilde være i de enkelte af Kirkens Medlemmers Rettigheder, og hvor krænkende det kunde blive for Vedkommendes Ære, dersom Præsten efter sit subjective Skjøn kunde nægte Bielse i ethvert Tilfælde, hvor han fandt religiøse Skrupler derimod; men jeg skal dog